Ropandes röster : dikter

Woxström, John,

81 A Br.

National Library of Sweden

WOXSTRÖM, John

Vitt. Ln
(Bn)
6

KUNGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

Uppsala
1912

ROPANDES RÖSTER

DIKTER

AF

JOHN WOXSTRÖM

UPPSALA
L. NORBLADS BOKHANDEL

ROPANDES RÖSTER

DIKTER

AF

JOHN WOXSTRÖM

UPPSALA
L. NORBLADS BOKHANDEL

UPPSALA 1912
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.

INNEHÅLL

Sid.

Josef 5
Johannes Döparen 7
David Livingstone 11
1. Kallelsens röst 11
2. Till Afrika 12
3. På D:r Moffats missionsstation Kuruman 13
4. På forskningsfärd 14
5. På ryktets vingar 15
Pestalozzi 17
August Hermann Francke 19
Frances Willard 21
Florence Nightingale 23
Leo Tolstoi 24

Röster i Sveriges kyrka.

Ansgar 29
Birgitta 31
Olaus Petri 33
Peter Wieselgren 34
Peter Fjellstedt 36
Petrus Læstadius 38

Din broders blod.

Bepröfvad väg 41
Frihet 42
Lifs-ve 43
Lif 47

Hur griper dig i fängelset ditt oförskyllda lidande,
hvad fruktar du, hvad hoppas du för dagar och år?
Du fruktar Gud allena, och bedjande och bidande
i tro och lit och trygghet du mot ditt öde går.

Och slutligen förvandlades de längtansfyllda dagarna:
du hämtades till Farao och höjdes af hans hand
till styresman för folk och land, till stiftare af lagarna
för goda år och hungerår uti Egypti land.

Jag ser dig inför bröderna, som bäfvande dig hälsade,
jag hör Juda, hur han bjuder ångerfull
sitt eget lif som lösen, om bröderna bli frälsade
för Benjamins, för Benjamins och fader Jakobs skull.

Och bönens svar förnimmes i tårarna, som strömmade;
som broder Josef åter för bröderna du går.
För dem som ondt dig ämnade, ditt hjärta endast ömmade,
du ber dem: »frukter intet, ty under Gud jag står».

Johannes Döparen.

»En ropandes röst är i öknen.»
I Jeshimons ödsliga dal
han fostrats, befriad från töcknen
af dödande stadgar och tal.

Han kommer, en annan Elias,
en sanningens glödande tolk,
beredande väg för Messias
bland Israels irrande folk.

Med gåfvan att fängsla och krossa
förenar han siarens makt
att tända och ljufligt förlossa;
man glömde ej lätt hvad han sagt.

I öknen fördjupar han gåfvan
han fått för sitt verk och sin strid,
och lydig och ödmjuk från ofvan
han bidar sin kallelses tid.

Så samla sig skaror af judar
till ödsliga klippor och berg;
sitt tal han med blommor ej skrudar;
det tränger till ben och till märg.

»Upp, vaknen och tvån eder rena,
förnimmen den Eviges bud,
flyn ondskan och bären allena
den frukt, som är bättringens skrud!

I huggormars yngel, I dårar,
som skrymtande gråten och len,
ej frälsa er offer och tårar,
då allt är ett utvärtes sken.

I kallen er Abrahams söner
och vänten att himmelens skatt
skall ges er för hycklande böner;
se, yxan till roten är satt!

Och trädet, systemet, ni kalla
er »heliga tros» religion,
förtorkadt till marken skall falla
med hycklare, nästen och bon.

I spörjen: »hvad skola vi göra?»
och sen ej en grinande nöd
lekamligt och andligt förstöra
en värld med försoffning och död!

Gån, glömska af själfvisk förskoning,
af Mammon, som bor i ert bröst,
till nödens och sorgernas boning
med kläder och föda och tröst!

Och rikten er ej med att vandra
och skörda, där nästan har sått,
men tjänen I kärlek hvarandra
med gåfvor, I alla ha'n fått!»

Så ljungade rösten, och skaror
förnummo med bäfvan dess rop
och kommo från dimmor och snaror
till helgande bättringens dop.

Han kunde ej konsten att vackla
för smickrandets falska behag;
han var som en morgonens fackla,
bebådande ljusnande dag.

Han döpte med vatten, men siar
som svar på de bidandes rop:
»Se, den som från synden befriar,
ger Andens förnyande dop.

Och kommer, ja, står redan färdig
att bjuda sin frälsande hand;
på honom jag icke är värdig
ens lösa sandalernas band.»

Så ödmjuk Johannes dock slungar
bestraffande viggarna ut
mot brottsliga präster och kungar
och går mot martyrernas slut.

Herodes till fängelset dömde
profeten, som sanningen sagt,
och glada de bägarne tömde
vid furstliga festernas prakt.

Och slutligen lyckades hatet
som lön för en dårande lek
få Döparens hufvud på fatet
i handen på lurande svek.

Nu syntes förgäfves hans möda
bland Israels väntande folk;
men sanningen går ej att döda,
om också man dräper dess tolk.

Likt skyarnas blixtar och dunder
han rensat en sjuk atmosfär
och står sedan dess som ett under,
en bild af en fast karaktär.

Han hade sin kallelse trogen,
en väg för Messias beredt
och gick för fulländningen mogen
till mål, dit han visat och ledt.

David Livingstone.

1.

Kallelsens röst.

I tio långa år han stått
i slitet på fabriken.
Nu har han Guds befallning fått
att gå till hednariken
att dana land och lärare
till Kristuslifvets bärare,
att visa väg i lifvets strid
till salighet och frid.

Det var en stilla helgdagskväll
med frid i all naturen,
när Herrens röst bland berg och tjäll
till Davids själ blef buren,
det var, när solen dalade
och aftonhimlen talade
till fågelsångers melodi
om ljuflig harmoni.

Han kommit på sin kvällningsfärd
i sorgetung beklämning:
»hvi skall i skön och älsklig värld
med denna milda stämning

det finnas många hundrade,
som bli af nästan plundrade,
fast rum för alla, kläder, bröd
kan fås i öfverflöd?»

Han såg med blick af tårar full,
hur äfven Jesus gråtit
för människornas ondskas skull,
men hur han hela låtit
till kropp och själ de lidande,
betungade och bidande
och öfvervunnit ondt med godt,
där världen hjälplös stått.

Då lyste plötsligt i hans själ
ett ljus med mäktig stämma:
»jag vill som Jesus göra väl
och söka ondskan hämma,
jag vill i hednaländerna
med Ordets makt och händerna
i tro bereda väg och rum
för evangelium.»

2.

Till Afrika.

Nu har han sträfvat växelvis de fyra sista åren:
från höst till vår i Glasgows stad studerat medicin,
i sommardagar haft sin plats vid bomull och maskin,
nu är han läkarmissionär — som ingen annan boren.

Af skeppskaptenen lär han sig på oceanens bölja
med kronometer och sextant att finna, hvar han är;
det blir hans goda hjälp en gång, när kursen framåt bär
utöfver villsam ödemark, där väg ej finns att följa.

3.

På D:r Moffats missionsstation Kuruman.[1]

Och David når till Moffats rum
och i hans ställe träder.
Här finns af evangelium
en frukt, som hjärtat glöder:
ett tusental församlingsbor,
som byggt af sten en kyrka,
och mången dessutom, som tror
och börjat Kristus dyrka.

Och skolor blomstra häromkring,
och civilisationen
har vunnit underbara ting
i ljuset af missionen;
och samlingshärd är Moffats hus,
där offerelden flammar
i tal och skrift, som sprida ljus
till bygdens negerstammar.

Här står nu David vid sitt mål,
tills Moffat återvänder.
Med kärlekseld och viljestål
och arbetsvana händer

[1] Omkring 70 sv. mil norr om Kapstaden.

han tar sig an sitt drömda värf
och till de sjuka länder,
han räddar mången ur fördärf
och allas hjärtan tänder.

4.

På forskningsfärd.

Men längre norrut är en värld,
som ingen känner än,
dit styr han in på forskningsfärd
med valda negermän.

Där lär han känna land och folk
och språk och tänkesätt
och blir den bästa ordets tolk
för Hams förkomna ätt.

De sjuka trängas kring hans vagn
att söka hjälp och bot,
och läkekonsten blir till gagn
mot vilda stammars hot.

Mot ständigt nya mål han styr,
och framåt är hans lag
trots ensamhet och äfventyr
och faror hvarje dag.

5.

På ryktets vingar.

En människovän är i landet,
hamiternas väldiga land;
i träldom och mörker han fann det,
nu lossar han slafvarnas band.
Som sol genom skyarna
lyser och ler,
åt folket i byarna
ljuset han ger
och vinner i kärlek en världskontingent,
där människojägare härjat och bränt.

Han reser, där vägar ej finnas
i öknens och palmernas land,
där bergen och strömmarna tvinnas
i sträfvan till sjöarnas strand;
han smakar de magraste
trakternas svält,
han skådar de fagraste
ängder och fält,
och vildarna vinnas med mildhetens makt
och bilda om vännen en värnande vakt.

Han brottas med lejon, han kämpar
med tärande torka och regn.
Se, febrarnas hetta han dämpar
och skänker de sjuke sitt hägn.
Och afrikasönernas
dödande kif

förstummas för bönernas
glödande lif,
där vännen predikar med gärning och ord
den kärlek, som Kristus förkunnat vår jord.

Han söker, han finner och anar
än mera att finna och nå,
han ifyller kartan, han banar
för forskare vägar att gå;
han lefver i lidande
kärlek och hopp,
han dör, när den skridande
dagen går opp
för negrerna, folket, han offrat sitt allt
af kärlek till honom, som offret befallt.

Pestalozzi.

Din saga, Pestalozzi, ditt lif i Schweizerdalarne,
har talat starkt och ljufligt i djupet af min själ,
ditt fostrarvärf bland barnen i hyddorna och salarne,
din underbara sträfvan att göra andra väl.

Du längtade att hjälpa de fattiga och lidande
och leddes af din kärlek att välja prästens kall,
men hunnen intill målet för hjärtats varma bidande,
du ser, din drömda bana af dig förgätas skall.

Ty gåfvan att predika, det sades dig du saknade,
du trodde det och sörjde med svårt besviken håg;
din tanke gick till folket, och nya tankar vaknade,
när tryckt af orättvisor din egen bygd du såg.

Du ville tolka lagen och göra rätten gällande
till skydd för åkerbrukarne mot städernas förtryck,
och så blef juridiken för dig en källa vällande
af andlig, oförgätlig och daglig spis och dryck.

Men nu i ädel sträfvan af andras fel du hindrades
och nödgades förgäta ditt nya drömda mål,
och åter bitter pröfning af kärlekstankar lindrades,
som gåfvo åt din vilja dess spänstighet och stål.

Din tanke bar till landet; du ville folkets höjande
med hjälp af verklig kunskap om åkerfältens vård,
du ville ge exempel och går till plog och plöjande
och köper jord att bruka och bygger egen gård.

Med dina odlingsplaner du stötte dig med vanorna
från fars och farfars tider och kom i skuld och nöd,
och likväl nu du stakat för bönderna de banorna,
som hjälpte till att leda från brist till trygd och bröd.

Men dina stolta drömmar att bli till hjälp i bygderna
för fattiga och lidande, de voro nu förbi;
dock, kärleken så innerlig, den största ibland dygderna,
din underbara räddning ånyo skulle bli.

Du ville folkets höjande, du såg på barnaskarorna,
och fastän själf en fattig du bjöd dem till ditt hus
att hjälpa dem, att lyfta dem ur nöden och ur farorna,
att fostra dem i kärlek, att leda dem till ljus.

Din skola blef ett mönster, som mer och mer värderades,
du blef för mänskligheten dess främste pedagog.
Och fast af bitter pröfning du ofta än marterades,
för allt du glad och tacksam till Gud i bönen såg.

Ty pröfningar dig lärde att tala till bedröfvade,
att rätt förstå de många i lidandenas älf;
du var med själ och hjärta i kärleken, du öfvade,
du älskade din nästa, som om det gällt dig själf.

August Hermann Francke.

I bokstafsdyrkan
och lärokif
förlorar kyrkan
sitt sanna lif.

Det var den tanke,
som tagit ord
och genom Francke
blef vida spord.

Han ville handling
i kyrkans värf
och lifsförvandling
från dödsfördärf.

Han bad och trodde,
och Tyskland såg,
att kärlek bodde
i all hans håg.

Ty kärleksglöden
i Franckes själ
tog väg till nöden
och gjorde väl.

Med helig yrkan
på verklig bikt
han visat kyrkan
dess kärleks plikt.

Frances Willard.

Hon föddes fri, hon tänkte
sin kärleks stora tankar fritt;
sitt lif i kamp hon skänkte
mot bojor, själfviskheten smidt.
Hon trodde, och hon talade
med värme, som hugsvalade,
med glöd, som tände stridens brand
»för Gud, för hem och fosterland».

Hon såg hvad tiden kräfde
af kvinnligt mod och manlig dygd
mot dem, som brunnar gräfde
för blod och blygd i lagens skygd,
mot röst- och rusdrycksägarne,
som stängde kvinnan vägarne
och sänkte tusen hem i nöd,
men lefde själf i öfverflöd.

Hon lyddes ej till männen,
som hålla vänligt visa tal
om kvinnan, hjärtevännen
vid hemmets härd i fröjd och kval,
men vägra henne tömmarna
att styra kurs från strömmarna,
som dränka kvinnor, män och barn
i sprit och krut och grottekvarn.

Hon var en hemmets kvinna,
som stred för mänsklighetens väl
och kunde segrar vinna,
där krigsmän skulle trampats hjäl;
med makt hon därför talade,
med värme, som hugsvalade,
med glöd, som tände stridens brand
»för Gud, för hem och alla land».

Florence Nightingale.

Hennes lif var en tjänst, var ett kärlekens värf,
var den största och bästa protest
mot de väpnade folkens berömda fördärf,
som man trott vara fostrande mest.

Hon var vidsynt och vis, hon var strålande god
och de sårades älskade fé;
si, hon ägde ett större och ädlare mod
än en krigares gärning kan ge.

Och hon skänkte de sjuka en vårdande vakt,
som man knappt hade drömt om förut:
Hon har visat i handling, att kärlekens makt
är förmer än kanoner och krut.

Leo Tolstoi.

En ropandes röst hördes ljunga
i tsarens och slavernas land,
En hjälte med eld på sin tunga,
en Amos med hjärtat i brand.

»Hvad är det för mening med lifvet?»
han spörjer i djupaste kval,
tills svaret den kvalde blir gifvet
i bergspredikarens tal.

Nu känner han själen befrias
och banar som ingen förut
för bergspredikans Messias
en väg emot pansar och spjut.

Han såg, som profeterna sågo
på samtidens brister och brott,
han kände, hvar rötterna lågo
till fallnas och lidandes lott.

Han sänkte sin yxa till märgen
i träd med förgiftande frukt,
som fager till formen och färgen
dock sprider förruttnelsens lukt.

Han höjde i verop sin stämma
och talade bättringens ord
att hindra, att hejda, att hämma
de kristnades fostran till mord.

RÖSTER I SVERIGES KYRKA

Ansgar.

Du kallades till fjärran folk
från klosterlifvets ro
att som en bibelordets tolk
predika kristen tro;
du klandrades och hånades
af bröder, som förvånades
och icke kunde fatta
din lefnads A och O.

Dig drog ej någon tidens ström
från hänfördt lefnadslopp;
af Herren själf i syn och dröm
du skänktes mod och hopp,
och tadlet öfverröstades:
de viljesvaga tröstades;
för all din tro och kärlek
till dig de sågo opp.

Jag ser dig nalkas Sveas kust
och känner hjärtat slå
af tack och lof och salig lust
att själf en gång dig nå;
jag ser, när grymt du röfvades,
hur svårt och hårdt du pröfvades
men hur till Sveriges hjärta
du ändå vågar gå.

Jag hör dig tala fridens ord
med mild och manlig röst
till barn af våra fäders jord
och ge dem tro och tröst.
Jag skönjer dig i farorna
bland oomvända skarorna;
jag ser dig saligt buren
af kraften i ditt bröst.

För Kristi skull med klosterguld
du löste trälars band
och återgaf dem hägn och huld
i deras fäders land.
Ditt fromma hjärta lågade
för själars väl och vågade
i alla farligheter
att bjuda dem din hand.

Birgitta.

I medeltida dager
vi skönja hennes bild:
En saga rik och fager
i morgonljusning mild,
en vilja stark som Carlarnes
af svensk och pfalzisk ätt
men fridsam dock som jarlarnes,
som häfdat frid och rätt.

Väl var hon barn af tiden,
som henne födas sett,
och kämpade för friden,
som klosterlifvet gett;
men lika käckt hon vågade
mot påfvar träda opp:
si, hennes hjärta lågade
af kärlek, tro och hopp.

Hon lefde ständigt nära
sin Frälsare och Gud
och ville honom ära
med lydnad för hans bud;
hör hennes bön så innerlig
och lyss till bikt och bot,
si, salighet evinnerlig
af Gud hon tog emot!

Hör hennes ord till männen,
som styra land och folk!
Den sanne mänskovännen
i henne ägt en tolk:
hon lider med de lidande
och ger dem huld och hägn
och signas af de kvidande
som himlens sol och regn.

Hon färdas långt och vida
att vinna ljus och frid,
och Kristi kunskap sprida
är hennes mål och id;
så blir hon en befrierska
i all sin bundenhet
och ljusa tiders sierska
för Sveriges kristenhet.

Olaus Petri.

En profet och apostel i handling och ord
vill mig synas hans ädla gestalt,
där han kommer med ljusning till fädernas jord
och med lif till församling som svalt.

Det var kylande mörkt, men han kom som en vår
med de värmande vindarnes sus,
och som solen allt högre på himmelen går,
så förlänar han sanningens ljus,

Han befriar ur fängsel och kväfvande kvalm
med sin vandel och vilja af stål:
Han ger böckernas bok, han ger lyftande psalm
och predikan på fädernas mål.

Af hans skrifter och tal väckes läsningens håg
och en längtan till ädlaste värf:
Se, nu böljar i landet den väldiga våg,
som går löst mot förfall och fördärf!

Ty nu lyser det ljus, som i bibeln är tändt,
och som löser från bojornas kval;
och den Evige själf, som aposteln oss sändt,
är vårt mål och vårt lifs ideal.

Peter Wieselgren.

Se, brännvinsfloden väller
och vidgar sig och stiger
demonisk i sin styrka
och skänker gift för bröd!
Och intet heligt gäller
för syndaflod som viger
familj och hem och kyrka
till undergång och död.

Hvad hade Svea blifvit
med all sin forna ära
i laster och elände
och utan tukt och lag,
om Gud ej henne gifvit
en man med lif och lära,
som hennes mörker vände
i gryning och i dag?

Som slag af örnevingar,
som blixt ur skyn där ofvan
och ändå såsom galet
förnimmes hvad han sagt.
Men Kristi kärlek tvingar
och skänker honom gåfvan
att lägga in i talet
en omotståndlig makt.

Och landet börjar frias
från dryckenskapens flöden
och hat och vrede jordas
och sluta upp att slåss;
och bättre tider sias
med kamp för kärleksglöden,
i hvilken skall fullbordas
Guds viljas väg med oss.

Peter Fjellstedt.

Du tvingades af nöden
i barnaår från mor och far
och brottades med öden
i barkbrödstiders hårda dar;
men hur af nöd du tvingades
din viljekraft bevingades
i kamp för ljus och dåd,
i Herrens kraft och nåd.

Jag ser din gång bland djuren
i skog af björk och gran och tall,
jag hör din sång ur luren
till dem du för omkring i vall,
jag hör dig profpredikande
för kor och får, som svikande
sin herdes röst och staf
bege sig skilda af.

Jag ser din kamp för lifvet,
din hjältekamp för ljus och dygd
och hur det blef dig gifvet
att tända ljus i hednabygd,
att dana land och lärare
till bibelordets bärare,
att visa väg till strid
för salighet och frid.

För hednafolks elände
du blef bland oss en »öknens röst»,
som kärleksglöden tände
i svenska folkets eget bröst;
du trodde och du talade
med värme, som hugsvalade,
med glöd, som tände brand
för hem och hednaland.

Med tacksam blick jag skådar
din »ärestod» vid Fyris å,
dit tusentalen trådar
från fjärran skilda hjärtan gå,
där minnet af ditt verkande
oss alltjämt är ett stärkande,
välsignadt, dyrbart arf
till nya tidehvarf.

Petrus Læstadius.

En hjältesaga blef ditt lif bland lapparna och fjällen
i missionärens mödosamma, ärorika kall,
en väg af bragd och äfventyr, af ensamhet på ställen,
där stig ej fanns till vännerna med renarne i vall.

Du växte upp och fostrades bland Sveas vildmarkssöner
och kom med visdomslängtans glöd till Fyris bildningshärd
men lyssnade i hjärtat jämt till Lapplands bygders böner
och kom igen att ge ditt land din kärleks offergärd.

Du kom med ljus och tröst och lif och gaf dig själf tillika
i denna kamp för folkets väl mot synd och brott och nöd;
ej mörker, köld och spårlös väg förmådde dig att vika
ifrån det fält, dit Andens röst i kallelsen dig bjöd.

Och menighet och myndighet du visade, hur landet
i lag, kultur och samfundslif behöfver kristen tro,
behöfver Kristi kärlekseld, som stärker brodersbandet
emellan oss och alla dem, kring fjällens vidder bo.

DIN BRODERS BLOD

Bepröfvad väg.

»Bepröfvad väg vi alltid vandra
men sky revolt och blod och storm;
vi vilja fred med alla andra,
vi önska mogna för reform.»

Så komma ord från deras tunga,
som rädas brus af storm och flod
men »fosterländskt» tillsammans sjunga;
»Vi hugga oss en väg i blod».

Frihet.

Jag hörde ett par resonera
om frihetens rätt på vår jord;
de slutade snart diskutera,
det slöt med följande ord:

»Hvad än du om frihet täljer
och hoppas så villigt och käckt,
säg, tror du barnet i frihet väljer
att födas af drinkaresläkt?»

Lifs-ve.

En femtonårig gosse
tillsamman med sin far
i skog, på fält och mosse
sin dagligsyssla har.

Hans lust är bok och penna,
hans vilja äger stål;
att lära världen känna
han ställer upp som mål.

Vid sexton år han hinner
sin längtans första pass:
i läroverk han vinner
en bänk i tredje klass.

Och ärofullt han tågar
mot målet, som han ställt;
hans unga sinne lågar
för vetenskapens fält.

Han ärar fosterlandet
i sång med klang och märg
som endast skalden kan det
— en annan Runeberg!

Af lärares förhoppning
förgyllas nu hans år.
Men ve, hans fagra knoppning
är sargad i sin vår!

En solig dag man finner
en syn, som hjärtat skär:
vår ädle yngling brinner
af dryckenskapsbegär.

Han kan ej längre dölja
sitt djupa slafveri;
till sjöss han önskar följa
att blifva frisk och fri.

Från usla sällskapsvanor
han borta blir ett år,
och nu till bättre banor
hans själ ånyo trår.

Till hemmet kommer sonen,
befriad från sin last.
Men alkoholdemonen
tar honom åter fast.

Af systerkärlek tändes
förhoppning i hans själ.
Till räddningshem han sändes,
och allt blir åter väl.

Men än en gång han härjas
i kamp förtvifladt hård,
och än en gång han bärgas
i räddningshemmets vård.

Han faller fjärde gången,
sen hoppas han ej mer;
han är som slafven fången,
som ingen räddning ser.

Då säger en väninna
med skärpa i sitt tal:
»Du måste öfvervinna
begärets lust och kval!

Du vet hvad du får lida,
om bättring icke sker.
Skall din begåfning glida
i lastens brunnar ner?»

»Min ädla fru», han säger,
»haf tack för hvad ni sagt!
Men mer jag nu ej äger
af ädel viljas makt.

Se här från mor och fader
ett bref, jag skrynklat hop,
jag känner väl dess rader
och varma varningsrop.

Re'n tvenne veckor svunnit,
sen det min börda blef,
men mod jag än ej vunnit
att bryta detta bref.

Min moder blind sig gråtit,
förtviflad i sin sorg;
men ingenting mig låtit
försumma villans torg.

Tror ni er mera kunna
än moderskärlek kan? —
Hvi skulle man mig unna
det första glasets bann?

Hvi lät man mig ej skåda
den orm, i drycken låg,
som smekte för att råda
och stal min bästa håg?

Nu är för sent, nu finnes
för mig ej mera val,
ej lust i glaset vinnes
men död åt bittra kval.»

Han rusar ut och svinner
för kvinnans häpna syn,
men nästa dag man finner
hans frusna lik i byn.

Lif.

Oförgätlig kärlekslycka enat båda hand i hand;
nu de skulle snart förenas uti äktenskapets band.
Ljusa, fagra som i strålglans sågo de sin framtids dar,
Signe syntes öfverlycklig; lika säll Elias var.

Till en bal, som hölls i bygden, bjöd han glad sitt väna vif,
men hon skydde rusdrycksbaler med dess dumma tidsfördrif;
därför bad hon: »Låt oss hellre glädjas med hvarandra här!»
Och i ljufva älskogstimmar blef han hos sin hjärtanskär.

På sin vandring hem han möter vännen Klas, som frågar så:
»Skall du inte med till dansen?» Och Elias svarar då:
»Jag har gett min fästmö löfte att ej gå på bal i natt.»
»Jaså, redan under toffel», gafs till svar med hånfullt skratt.

»Huru skall det då väl blifva, när ni en gång gifta bli?»
Vred Elias häftigt svarar: »Tror du inte jag är fri?»
Och att själf sin frihet visa följde han till balen med,
njöt af dans och starka drycker enligt ärfd och gammal sed.

Nattens timmar snart förrunno, gryning spred sitt milda ljus,
men ett flertal af de unga brunno nu af ras och rus.
Så det kom till gräl och slagsmål, hugg och slag med hand och glas.
Plötsligt stillar sig tumultet: död på platsen ligger Klas.

Skräck och fasa gripa alla men förvåning ännu mer,
ty Elias i detsamma själf sitt dråp tillkännager.
Han, som dock var mest värderad för sin ädelt stämda själ,
huru har han ändå kunnat slå en god kamrat ihjäl?

Han har varit mest berusad bland dem alla denna natt.
Nästa dag i dystra tankar inom lås och bom han satt.
»Tioårigt straffarbete», löd hans dom för nattens dåd.
»Ack», han klagar», att jag inte följde Signes goda råd!»

I sin cell med detta utrop gick Elias af och an.
Men när tio år förflutit, älskad Signe han ej fann.
I sin djupa sorg hon vissnat, som en bruten blomma dör.
Och Elias visste knappast, hvad han skulle lefva för.

PRIS 75 ÖRE

Uppsala 1912. Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B.